

آیت الله جوادی آملی

تا حوزه و دانشگاه قرآن نشوند و در خدمت قرآن قرار نگیرند جامعه قرآن نمی شود

مؤمن را نمی لرزاند به خاطر آن است که یک قول ثقیلی - قرآن - همراه مؤمن است و مؤمن به واسطه‌ی معیت با قرآن وزنه‌ی و زینی پیدا کرده و آدم وزین و محترمی شده است. کسی را محترم می گویند که دارای حرم باشد و کسی دارای حرم و حریم است که قول ثقیل - قرآن - را به همراه داشته باشد.

مفسر عالی قدر قرآن با اشاره به آیات لو انزلنا هذا القرآن علی جبل [حشر / ۲۱] و انا عرضنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال فابین این یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان [الاحزاب، ۷۲] بیان داشتند، طبق این آیات، مهم ترین و برجسته ترین امانت الهی، همین قرآن کریم است که خداوند می فرماید: ما این قرآن را به آسمان ها و زمین عرضه کردیم و آن ها از پذیرفتن آن عذرخواهی کردند و ترسیدند که زیر بار این امانت سنگین تاب نیاورند و له شوند. اما همین امانت وزین که آسمان ها و زمین نتوانستند تحمل کنند، به انسان عرضه شد. حضرت امیر مؤمنان علی (ع) که در جنگ جمل پرچم را به دست پسرش ابن حنفیه داد، فرمود: «تزول الجبال و لاتزل عض علی ناجذک

تا حوزه قرآنی نشود، دانشگاه قرآنی نخواهد شد و تا حوزه و دانشگاه قرآنی نشوند و در خدمت قرآن قرار نگیرند، جامعه قرآنی نمی شود.

علامه جوادی آملی با تأکید بر ضرورت عمل به آیات قرآنی در راستای عزت مند شدن در برابر بیگانگان متذکر شد: «قرآن کریم به ما آیین زندگی آموخت و فرمود در صحنه های جنگ با کفار و منافقان جهاد کنید و آن قدر محکم و ستبر باشید که هیچ کشوری در شما طمع نکند.» فرمود: «شما مسلمانان باید مصداق روشن «وليجدوا فيکم غلظه» [توبه / ۱۲۳] باشید و این آیه بیانگر آن است که شما باید خودتان مثل دماوند و سلسله جبال البرز محکم باشید که آن ها در شما بستری را احساس کنند و اصلاً به سراغ شما نیایند و در خاکتان، خونتان، شرفتان، اقتصادتان و حیثیتتان طمع نکنند. قرآن کتابی فطرت پذیر و دل پذیر است و چیزی که فطرت پذیر باشد، تحمیلی نیست: «انا سنلقى علیک قولاً ثقیلاً» [مزل / ۵]: ما باید قرآن را هم بفهمیم و هم بفهمانیم.

قول ثقیل و زین و بنیان مرصوص است، هیچ چیزی

قرآن کریم به ما آیین زندگی آموخت و فرمود در صحنه‌های جنگ با کفار و منافقان جهاد کنید و آن قدر محکم و ستبر باشید که هیچ کشوری در شما طمع نکند

که پروردگارا، تو آن توفیق را دادی که ما کتابی را فرا بگیریم و تلاوت کنیم که مهیمن بر کتاب‌های دیگر است. اگر امتی به اندازه‌ی کتاب آسمانی خود ترقی می‌کند، امت اسلامی هم باید و لابد طوری ترقی کند که مهیمن بر امم دیگر باشد. زبان مشترک انسان‌های کره‌ی زمین محتوای قرآن است نه ادبیات قرآن و زبان مشترک ما مسلمانان عالم، هم محتوای قرآن و هم ادبیات قرآن کریم است. وقتی ما می‌توانیم داعیه‌ی وحدت اسلامی و وحدت جهان شمولی داشته باشیم که در خدمت قرآن کریم باشیم. اگر قرآن ما را به این اتحادها دعوت می‌کند، راه‌های برقراری آن را هم به ما نشان داده است. یعنی ما را به وحدت محلی دعوت می‌کند که در داخل حوزه‌ی خودمان با هم اختلاف نکنیم. ما را به وحدت منطقه‌ای فرامی‌خواند که با موحدان عالم، اهل کتاب، یهودی‌ها و مسیحی‌ها، وحدت منطقه‌ای داشته باشیم و ما را دعوت می‌کنند با انسان‌ها وحدت بین‌المللی داشته باشیم. این روابط را باید در سایه قرآن کریم تنظیم کنیم و غیرقرآن این سه وحدت را تأمین نخواهد کرد.

[نهج‌البلاغه / ۵۵، کلمات ۱۱]: کوه ممکن است متلاشی بشود، ولی تو آرام باش. این زلزله‌ها و حوادث روزگار ممکن است کوه‌ها را متلاشی کند، اما مؤمن را نمی‌تواند متلاشی کند، چون انسان مؤمن چیزی دارد که آسمان‌ها و زمین از حمل آن عاجزند.

استاد عالی‌قدر، فهم و عمل به آموزه‌های قرآن کریم را باعث هراس بیگانگان از امت اسلامی دانست و گفت: قرآن کریم، هم کتاب‌های انبیای گذشته را تصدیق می‌کند، یعنی «و مصدقا لما بین یدیہ» [بقره / ۹۷] است، هم بر ما مهیمنه، سیطره، سلطنت و ولایت دارد و هم مهیمننا علیه [مائده / ۴۸] است. امت قرآنی، امتی است که بتواند مهیمن بر امم دیگر باشد. زیرا کتاب ما قرآن، مهیمن کتاب‌های دیگر انبیاست و هر امتی به اندازه‌ی کتاب آسمانی‌اش رشد می‌کند. ما هم باید برای مهیمنه‌ی قرآنی، مهیمنه داشته باشیم.

معظم له افزودند: «امام سجاد (ع) در یکی از دعا‌های نورانی ختم قرآن به خداوند متعال عرض می‌کند